

Menettelytapakysymys ja Suomen sosialidemokraattisen puolueen suhtautuminen bolshevistiskommunistisiin virtauksiin.

Kysymyksen alusti väliaik. puoluetoimikunnan puolesta *T. Tainio*, lausuen seuraavaa:

Olemme sosialidemokraatteja, sosialidemokraattisen puolueen jäseniä. Meillä on selvä periaatteellinen ohjelma ja jokseenkin tarkka ja yksityiskohtainen käytännöllinen nykyisyyden tahi läheisen tulevaisuuden ohjelma, jonka mukaan me toimimme. Me emme siis ole jonkinlaisia sekalaisia vallankumouksellisia, jotka yhden kerran juoksevat yhden vallankumoussuunnitelman perässä ja toisen kerran jonkin toisellaisen, aina sen mukaan, mistä vallankumoukselliset tuulet näyttävät puhaltavan. Vaikka sosialidemokratia onkin vallankumouksellisuutta, ei kuitenkaan kaikki vallankumouksellisuus ole sosialidemokratiaa tahi edes sen pyrintöjen kanssa sopusoinnussa. Anarkismi, kommunismi, syndikalismi ja bolshevismi ovat vallankumouksellisia, mutta siitä huolimatta ne ovat ristiriidassa sosialidemokratian periaatteiden ja niistä johtuvien menettelytapojen kanssa. Ne kaikki näyttävät lähtevän siitä näkökohdasta, että vallankumouksia voidaan tehdä ja että vallankumouksen onnistuminen riippuu enemmän meidän toiminnastamme kuin yhteiskunnan kehitysteestä. Tämä virheellinen lähtökohta johtaa sitten toisiin virheellisyyksiin ja erehdyksiin, johtaa halveksimaan tai ainakin vähäksymään kaikkea sitä toimintaa, eduskunnallista, amatillista ja osuustoiminnallista, jonka kautta työväki nyt jo, porvarillisen yhteiskunnan vallitessa voi asemaansa parantaa ja kohottaa, itseänsä kehittää ja siten lisätä ja kasvattaa luokkavoimaansa, mikä onkin tuon toiminnan päämääränä, sillä ainoastaan siten kehittyä työväki ei ainoastaan yhteiskunnallisen vallan valloittamiseen vaan myöskin sen säilyttämiseen, mikä on paljo vaikeampaa. Sosialidemokratian täytyy määrätä kantansa kaikkiin yhteiskunnallisiin ilmiöihin. Niinpä se on ollut pakotettu jo aikaisemmin ja on pakotettu vielä nyt ja vastakin taistelemaan kaikkia sellaisia suuntia ja ilmiöitä vastaan, jotka ovat omiansa harhauttamaan työläisjoukkoja pois niiden etujen mukaisimmalta luokkataistelun tieltä, sellai-

sena kuin tieteellinen sosialidemokratia sen käsittää. Sosialidemokratian täytyy muodostaa rintama oikealle ja vasemmalle, oikealle taantumuksellista porvaristoa vastaan ja vasemmalle kaikellaisten harhakuvien perässä juoksevia haaveilijoita ja vavevallankumouksellisia vastaan, — jos niitä sitten voidaan edes millään syyllä vasemmistolaisina pitääkään, sillä se on liian kaunis nimi jätettömälle Jyrkkyydelle".

Mitä erityisesti bolshevismiin tulee, niin se on aito venäläinen ilmiö, syntynyt niissä eriskummallisissa olosuhteissa, mitkä Venäjällä ovat vallinneet ja edelleenkin valitsevat, kehittymättömien olojen tuote. Itsevaltainen virkamahti ja sen seurauksena kaikkialle levinnyt mädännäisyys, lähellä maaorjuutta elävä, puoleksi lukutaidoton työväenluokka, jolla ei ollut minkäänlaisia mahdollisuuksia itsensä kehittämiseen, yhteiskunnallisesta toiminnasta puhumattakaan -- sellaisia olosuhteita kun kurjasti johdettu sota ja sen seurauksena nälkä, pääsivät myllertämään, niin oli kaikki bolshevismiin edellytykset valmiina. Suomen työläiset ovat sentään eläneet toisellaisissa, paremmissa ja kehittyneemmissä olosuhteissa. Onhan meillä ollut tilaisuus järjestäytyä, luoda voimakas sosialidemokraattinen työläispuolue, kasvattaa huomattava ammatillinen järjestö ja näiden kintereillä on syntynyt ja kehittynyt elinvoimainen osuustoimintaliike, joka jo kuuluu varsinaisesti yhteiskunnalliseen elimistöömme. Olisihan näin ollen hullua ryhtyä täällä jäljittelemään toimintatapoja, jotka ovat kehittymättömämpien olosuhteiden synnyttämiä. Ja kuitenkin meille eräiltä tahoilta tyrkytetään „Venäjän köyhälistön antamaa esimerkkiä".

Bolshevismia venäläisenä ilmiönä ja venäläisen köyhälistön toimintatapana me tuskin olemme päteviä arvos-telemaan, kun emme tunne tarpeeksi tarkkaan sikäläisiä olosuhteita. Minun käsitykseni mukaan se on tuottanut Venäjän köyhälistölle paljon enemmän hyötyä kuin vahinkoa. Siellä puuttuu pohja mille rakentaa, siellä oli ensin kaikki vanha murskattava perinpohjin, ennenkuin mitään uutta voitiin tai voidaan luoda. Sellainen nahka tarvitsi sellaisen parkin. Eikä meillä tällä kertaa olekaan siitä kysymys. Meidän tehtävänä on tarkastaa bolshevismia suomalaisena ilmiönä, suomalaisten olosuhteitten valaistuksessa, millä tavalla se ja sen menettelytavat

sopeutuvat takäläisiin olosuhteisiin, onko niistä köyhälistölle hyötyä vai vahinkoa.

Ensiksi kiintyy huomio siihen omituiseen seikkaan, että bolshevikit luulottelevat yhteiskunnalliseen vallankumoukseen tarvittavan ainoastaan asevoimaa, vaikkapa sen kannattajat olisivat vähemmistönä ja vaikkapa muut yhteiskunnallisen vallankumouksen ehdot puuttuisivat. Se on heidän ensimmäinen ja ehkä suurin erehdyksensä. Sellainen käsitys edellyttää kauan kestäväää aseellista diktaturia, sillä eihän vähemmistö voi koskaan vedota koko kansaan, sen täytyy syrjäyttää kokonaan yleiseen äänioikeuteen perustuva parlamentaarinen toiminta ja asettaa sen tilalle väkivalta-hallitus, punainen terrori. Mutta onhan kokemus selvästi osoittanut, ettei sivistynyt varakas porvaristokaan, jolla on kaikki yhteiskunnalliset voimälähteet ja apukeinot käytettävänä, tuotantokeinot, kirkot, koulut, kuularuiskut ja kanuunat, voi pysyä vallassa vastoin kansan enemmistön tahtoa. Sen mahdottomampaa se on kuriin tottumattomille työläisjoukoille, joilta vielä puuttuu paljo niitä vallanpitoedellytyksiä, mitä porvaristolle vallankäyttöön tottumus tuottaa. Venäjän olot eivät kelpaa tässä suhteessa esimerkiksi, sillä siellä on varsinainen porvaristo paljoa vähälukuisempi, hajanaisempi ja heikompi kuin meillä, eikähän vielä ole todistettu josko bolshevismi sielläkään pitempää aikaa voi vallassa pysyä. Minun käsitykseni on, että vaikka Suomen työväki olisi päässyt voitolle viime talvisessa kapinayrityksessä, vaikka se olisi pystynyt yhteiskunnallisen vallan valloittamaan, ei se kuitenkaan olisi kyennyt sitä säilyttämään, siltä puuttuu vielä tarpeellinen kuri ja kasvatus ja perehtyminen yhteiskunnallisten asiain hoitoon siinä laajuudessa kuin sitä sosialistisessa yhteiskunnassa vaaditaan.

Toisekseen on huomattava, ettei aseellisella vallankumousyrityksellä meidän oloissamme, vähemmistön toimeenpanemana, ole minkäänlaisia menestymismahdollisuuksia. Siitäkin pitäisi jo olla kokemusta tarpeeksi. Enemmistö on enemmistö asejoukossakin, eikä bolshevisteilla ole edes sitä lohdutusta että heidän joukoissaan vallitsisi parempi kuri, järjestys- tai taistelu-into kuin porvarillisten joukoissa. Mistä sitte menestymismahdollisuudet löytyisivät ?

Tässäpä tullaan kosketukseen meidän bolshevistiemme toisen harhakuvan kanssa. Hehän luottavat ulkoapäin, Venäjältä, tulevaan apuun. Venäjän neuvostovallan joukkojen avulla meillä aijotaan yhteiskunnallinen vallankumous suorittaa, luotetaan vieraaseen apuun kun omat voimat eivät riitä. Täytyy suoraan sanoa, että tämä ajatus on samalla sekä vastenmielinen että typerä. Ei ole vielääkään otettu oppia viime kapinan kokemuksista. Itse kapinaliikkeen ja sen toimeenpanijain kannaltahan oli surkea tyhmyys, että luotettiin venäläisten apuun ja siihen turvaututtiin. Paremmat onnistumismahdollisuudet olisi kapinahankkeella ollut, jos siihen olisi ryhdytty omin voimin, ilman vierasta apua. Venäläisiä vastaan talonpoikaisjoukot nousivat ja nousevat vastakin, jos täällä niiden avulla yritetään mitä tahansa. Ja omin voimin meidän pitää kyetä sisäiset asiamme järjestämään, luokkataistelummekin suorittamaan. Vieraaseen apuun turvautuminen on heikkouden merkki ja heikkouden tunnustus. Mutta mihinkäs mahtiin sellainen hallitusvalta, joka on asemansa valloittanut vieraan voiman avulla, sitte turvautuisi, kun se vieras apu vetäytyisi pois — jos laisinkaan vetäytyisi. Niin työväen nimissä kuin se esiintyisikin, sortuisi se kuin juureton puu, koskapa sen vallanlähteenä ei olisi kotimaisen työväenluokan oma voima. Mitä ei omin voimin kyetä valloittamaan, sitä ei omin voimin kyetä säilyttämäänäkään. Ja siihen Suomen sosialidemokratia ei voi eikä saa suostua, että tätä maata ja kansaa vielä kerran hallittaisi venäläisten joukkojen ja heidän aseittensa avulla! Siitä olemme toki jo saaneet enemmän kuin tarpeeksi. Me emme ole oikeutetut emmekä haluaakaan kytkeä maamme ja kansamme kohtaloita yhteen Venäjän kanssa. Mehän olemme kansojen itsemääräämisoikeuden vaatioita ja vaadimme myöskin, että Suomen kansa itse ja yksinään hoitaa omat asiansa, muodostaa kohtalonsa. Ei venäläisten aseiden avulla Suomen kansalle paratiisia luoda, eikä niitä siihen tarvitakaan — itse me sen itsellemme luomme!

Bolshevismmin vastustaminen nykyisin Suomen työväenluokan keskuudessa on sangen epäkiitollista työtä. Onhan meillä hallitus käyttänyt kaikki voimakeinonsa sen kasvattamiseksi, onhan se uhrannut jonkun satamiljoonaa varsinaisten bolsheviikkikoulujen — vankileirien — yllä-

pitoon, onhan meillä nykyisin poikkeuslakien avulla riistetty työväeltä kansalaisoikeudet, paino-, lausunto-, kokoontumis- ja yhdistymisoikeudet, onhan meidän työväenluokkamme tahdottu painaa orjan asemaan, onhan meillä — — — niin onhan meillä tehty kaikki mitä suinkin „luja hallitus" pystyy tekemään vihan, katkeruuden ja epätoivon synnyttämiseksi ja siten muokannut työväen mielialan mitä parhaimmaksi bolshevismin siementen itämistä varten. Jos ken tahansa antaa valtaa niille tunteille ja vaistoille, joita viimeaikain kokemukset ja kärsimykset ovat synnyttäneet, niin silloin helposti johtuu bolshevismin ainakin kosta lupaavalle tielle. Mutta me emme saa antaa tilapäisten olosuhteitten synnyttämille tunteille ja vaistoille määräysvaltaa silloin kun ratkaistavanamme on kysymys: mikä tie ja mitkä keinot johtavat nopeimmin ja varmimmin Suomen työväenluokan aseman kohottamiseen ja lopuksi yhteiskunnalliseen valtaan. Silloin on käytettävä ainoastaan kylmää, kirkasta järkeä mielenmaltin on silloin vaiennettava tunteitten ja vaistojen joskin kiihkeät, mutta sittenkin petolliset äänet. Jos siten menetellään, niin ei voine yksikään järkevä ihminen puolustaa tai hyväksyä bolshevistisia menettelytapoja täällä Suomessa, esimerkiksi täydellistä kieltäytymistä kaikista valtiollisista ja kunnallisista vaaleista, joten porvaristo saisi yksinvaltiaasti ja mielin määrin reuhata niin kunnallishallinnoissa kuin eduskunnassakin ja siten toteuttaa oikein laillisella tavalla kaikki katalimmatkin pyyteensä. Sellaista mielettömän typerää menettelytapaa kuitenkin meidän bolsheviikkimme vaativat ja suosittelevat, kuten seuraavassa tulemme näkemään.

Kansalaissodan päättyessä pakeni osa Suomen sosialidemokraatteja Venäjälle. Siellä, »socialistisessa isänmaassaan», kuten he itse sanovat, muodostivat he aluksi suomalaisten sosialidemokraattien ulkomaisen järjestön toimikuntilleen. Tämän järjestön keskuskomitea kutsui sitte erityisen edustajakokouksen neuvottelemaan sekavasta tilanteesta. Tämä merkillinen kokous oli elokuun lopulla Moskovassa. Viisipäiväisen keskustelun tuloksena oli, että vastaperustettu »suomalaisten sosialidemokraattien ulkomainen järjestö» kokonaan hajosi. Kokouksen enemmistö päätti nimittäin luopua entiseltä sosialidemokraattiselta kannalta ja hyväksyi bolshevistis-kommunistisen ohjelma-

lausunnon, »jonka jälkeen oikeistolais-opportunistit ja kautskyläis-marxilaiset sosialidemokraatit siirtyivät kokouksesta pois, ja suomalaisten sosialidemokraattien ulkomaisen järjestön konferenssi katsottiin loppuneeksi, ja itse järjestö semmoisenaan toimintansa lakkauttaneeksi», kuten Pietarissa ilmestynvä »Kumous»-lehti siitä kertoo.

Enemmistöläiset pitivät sitte oman kokouksensa, jossa perustettiin »Suomalainen Kommunistinen Puolue». Jos tämä uusi puolue olisi tyytynyt laatimaan ohjelmaa ainoastaan itselleen ja omien jäsentensä toimintaa varten siellä vieraisissa oloissa, ei meillä olisi siitä montakaan sanaa sanottavana. Mutta kun nämä sosialistiluopiot ryhtyivät päättämään »mihin suuntaan nyt olisi pyrittävä Suomen työväenliikkeen uusimisessa» ja kun he edelleen esiintyivät kuin he olisivat jonkinlaisia johtajia Suomen sosialidemokraattisessa liikkeessä, jonka he ovat hyljänneet ja jonka periaatteita he nyttemmin vastustavat, silloin täytyy Suomen sosialidemokraattisen puolueen ottaa heihin nähden selvä ja tiukka kanta, selittää, että nämä vastakastetut kommunistit ovat Suomen työväen ja Suomen sosialidemokraattisen liikkeen vaarallisimpia vihollisia, tällä kertaa vaarallisempia kuin porvarit, jotka me tunnemme ja joiden suhteen osaamme olla varuillamme, ja joita vastaan me kyllä puolemmme pidämme, tekivätpä ne sitte mitä tahansa, mutta nämä entiset sosialidemokraatit hiipivät vallankumouksen naamiossa kimppuumme takapäin ja sieltä suuntaavat meihin salakavalan iskunsa.

Edellä mainitussa kommunistisen puolueen perustavassa kokouksessa hyväksyttiin »peruslausunto», johon mainittu puolue nojautuu ja jonka mukaan se toimii. Tuossa peruslausunnossa sanotaan:

»Kommunistinen Puolue nojaa siihen vallankumouksellisen marxilaisen sosialismin periaatteeseen, siihen kommunismin periaatteeseen, jota Marx ja Engels julistivat, mutta jota myöhemmin ajan sovittelupolitikoitsijat ovat väärin selittäneet, sovittelupolitikoitsijat, joitten teoreettisten selittelyjen mukaisesti myös Suomen vanha sos.-dem. puolue on ohjelmansa hyväksynyt.»

»Kommunistinen Puolue tahtoo, kuten aikoinaan myös tekivät Marx ja Engels, erottautua vallankumouksellisista sosialismia vastustavista »sosialisteista» ja »socialidemokraateista», jotka eksyttävät työläisjoukkoja pois siltä vai-

lankumouksellisen taistelun tieltä, joka välittömästi johtaa työväen diktaturivaltaan ja sosialistiseen vallankumoukseen.»

»Porvaristo poliittisine ja taloudellisine rosvojärjestöineen on työväenluokan verivihollinen, joka on kukistettava ja hävitettävä. Mutta tuon porvarivallan pitkittymistä avustavat »socialistien» ja »socialidemokraattien» nimellä kulkevat »oikeistolaiset» ja »keskustalaiset» työväen pimittajät ja pimityspuolueet, ollen työväenluokan vihollisia ja sellaisina kohdeltavat.»

Hämmästyttä ja suuttumatta ei saattane kukaan socialidemokraatti lukea näitä valhetta ja vääristelyä täynnä olevia lauseita, varsinkin kun tietää, että niiden kirjoittajat esim. Kuusinen, Sirola ja Manner — vielä hiljattain olivat Suomen socialidemokraattisen puolueen johtohenkilöitä. Näiden lauselmien kautta he myöntävät, että he itse »ovat väärin selittäneet» Marxin ja Engelsin julistamia kommunismin periaatteita, että he socialidemokraatteina ollessaan ovat »eksyttäneet» työläisjoukkoja, että he toiminnallaan ovat »avustaneet» »porvarivallan pitkittymistä» ja että he ovat olleet »työväen pimittäjiä» ja »työväenluokan vihollisia» sekä kuuluneet »pimityspuolueeseen», sillä kaikki se mistä he tässä socialidemokraatteja ja socialidemokraattista puoluetta syyttävät ja parjaavat, kaikki se kohdistuu heihin itseensä. Tämän jälkeen ei todellakaan enää ihmetyttäisi, vaikkapa he julkisesti selittäisivät tietoisesti ja tarkoituksellisesti siten menetelleen sakin. Mutta jos he sen ymmärtäisivät, niin mitä arvoa sille voitaisiin antaa heidän nykyisille selittelyilleen. Minä puolestani uskon, että he täällä Suomessa toimiesaan olivat täysin ja syvästi vakuutettuja meidän socialidemokraattisen puolueemme periaatteiden ja menettelytapojen oivallisuudesta — eivät he ainakaan koskaan moittivasti arvostelleet puolueemme periaatteellista ohjelmaa ja mitä menettelytapoihin tulee, oli heillä itsellään usein liiankin suuri vaikutusvalta niistä päätettäessä. Me tänne Suomeen jääneet, joiden on edelleen toimittava ja taisteltava näissä oloissa, olivatpa ne sitten miten vaikeat tahansa, ja jotka emme ole joutuneet läheisempiin tai kaukaisempaankaan kosketukseen Venäjän neuvostovallan hallitusmiesten kanssa, emmekä ole heistä riippuvia, me olemme edelleenkin vakuutettuja socialidemokraattisten

periaatteiden pätevydestä, hyökättäköön niitä vastaan miltä taholta tahansa. Ja sikäli kuin menettelytapamme käytännössäkkin saadaan ohjelmamme mukaisiksi ja sellaisiksi kuin puolueemme on ne tähänkin asti kokouksissaan määritellyt, sikäli voidaan myöskin maamme paljon kärsineen köyhälistön asemaa pysyvästi parantaa ja kohottaa se vähitellen sille kuuluvaan yhteiskunnalliseen valtasemaan. — Eivätkä tuollaiset bolshevistis-kommunistiset väitteet pystykään horjuttamaan ketään ajattelevaa ja sosialidemokratian periaatteita tuntevaa työläistä. Niihin olen kajonnut ainoastaan näytteeksi siitä, miten julkeita väitteitä siltä taholta nykyisin rohjetaan esittää. Tämän jälkeen sieltä saattaa odottaa mitä tahansa. Tämän ohella, väärinkäsitysten välttämiseksi, lienee paikallaan huomautus, että tämä arvostelu koskee ainoastaan mainitun kommunistipuolueen perustajia, noita entisen pesänsä likaaajia, eikä suinkaan kaikkia Venäjälle pakenneita. Onhan siellä vieläkin oikeita sosialidemokraatteja, jotka eivät ole luopuneet entisistä mielipiteistään (niiden joukkoon kuuluu esim. Työmiehen entinen päätoimittaja Valpas-Hänninen), vaikkapa niiden johdosta ovat joutuneet kärsimään yhtä ja toista.

Kommunistisen puolueen «peruslausunto» päättyy erityisiin loppuponsiin. Ne sietävät vähän tarkastelua.

1. «Työväen on tarmokkaasti valmistauduttava aseelliseen vallankumoukseen, eikä suinkaan pyrittävä palaamaan siihen vanhaan eduskunnalliseen, ammatilliseen ja osuustoiminnalliseen taisteluun, jonka kannalla Suomenkin työväenjärjestöt olivat ennen vallankumousta.

2. Ainoastaan sellainen työväenliike ja toiminta, josta on takeita, että se edistää kommunismin leviämistä sekä työväen tulevan sosialistisen vallankumouksen voitolle pääsyä, on hyväksyttävää ja sellaista on tarmokkaasti ajettava; — toisella kannalla esiintyvää toimintaa työväen keskuudessa on jyrkästi tuomittava, paljastettava ja vastustettava.

3. Vallankumouksen kautta on otettava työväenluokan omiin käsiin kaikki valta ja perustettava rautainen työväen diktatori; — on siis pyrittävä porvarillisen valtion hävittämiseen, eikä suinkaan kansanvaltaan, ei ennen vallankumousta, eikä vallankumouksen kautta.

4. Työväen diktaturivallan kautta on luotava kommunistinen yhteiskuntajärjestys pakkoluovuttamalla kaikki maan kapitalistinen omaisuus sekä järjestyneen työväen omalla toiminnalla järjestettävä kaikki tuotanto ja tuotteiden jako; — ei siis ole, ei vallankumouksen kautta, eikä ennen sitä pyrittävä vain korjailemaan kapitalistista riistojärjestelmää siedettävämmäksi.«

Näiden ponsien mukaan siis kommunistisen puolueen päämäärä on sama kuin sosialidemokraattienkin ja sellaisena täysin hyväksyttävä, mutta keinot — luottamus kokonaan ja yksinomaan «aseelliseen vallankumoukseen» sekä kaiken muun toiminnan kieltäminen — ne eivät siihen päämäärään johda, ei koskaan eikä missään, ei edes lopullisesti Venäjälläkään.

Jos me siis haluaisimme noudattaa tätä monien mielestä varmaankin tosivallankumouksellista ohjelmaa, niin emme olisi saaneet ottaa laisinkaan osaa kunnallisiin vaaleihin, emme saisi ottaa osaa eduskuntavaaleihin, joten uudessa eduskunnassa ei tulisi olemaan yhtään ainoata työväen edustajaa, vaan porvarit saisivat laatia minkälaisia sortolakeja tahansa, ehkäpä 12-tuntisen työpäivän tai jokaisen työläisluokkaan kuuluvan julistamisen kaikkia kansalaisoikeuksia vailla olevaksi «puhuvaksi työkaluksi».

Mutta ei tämäkään vielä riittäisi meidän kommunisteillemme. Emme saisi perustaa ammattiyhdistyksiäkään, vaan pitäisi jokaisen työläisen alistua siihen oikeudettomaan asemaan, missä oltiin ennenkuin meillä mitään työläisjärjestöjä oli olemassa, työnantajan tai hänen piiskurinsa täydellisen mielivallan alle.

Eikä vielä tämäkään riittäisi. Osuustoiminnallinen liike olisi myöskin hyljättävä. Alkaisimme ostaa huonoa tavaraa kalliilla hinnalla yksityiskauppailta, jos olisi millä ostaisimme, antaisimme niidenkin mielin määrin pettää, peijata, ryöstää ja riistää meitä, kuten työnantajatkin tekisivät. Eikä meillä olisi pienintäkään lain turvaa, ei missään suhteessa. Kas sellainen olisi tulos, kun kommunistien ohjelmaa seurattaisiin ja luovuttaisiin eduskunnallisesta, ammatillisesta ja osuustoiminnallisesta taistelusta. Tämä on sitä tosikumouksellista toimintaa, joka «edistää kommunismin leviämistä sekä työväen tulevan vallankumouksen voitolle pääsyä», tämä on hyväksyttävää ja »sellaista oli tarmokkaasti ajettava»; — toisellaista,

sellaista, joka tuottaisi jotakin parannusta ja helpotusta työväen kurjaan ja raskaaseen asemaan, «sellaista on jyrkästi tuomittava, paljastettava ja vastustettava». — Näin viisaan ja tosikumouksellisen menettelytavan ovat kommunistimme siellä Venäjällä munineet. Ja meidän pitäisi kakistelematta nielaista se. Kiukkuisinkaan porvari ei voisi meille sen turmiollisempaa menettelytapaa suositella. Ei tarvitse omata suuriakaan profetallisia ennustuskykyjä tietääkseen, ettei Suomen työväestö koskaan tule moista menettelytapaa hyväksymään, eivät sitä voine hyväksyä nekään, jotka vieläkin luottavat aseelliseen vallankumoukseen, sillä nekin toki ymmärtävät, miten heikoksi ja kestämättömäksi maamme työväestön asema moisen yleiseen kurjuuteen johtavan toimettomuuden kautta tulisi. Sehän merkitsisi kaiken entisen, tähän asti hyvänä pidetyn toimintamme lakkauttamista, eihän jäisi enää mitään toimialaa julkisille työväenyhdistyksille tai ammattiyhdistyksille, sillä eihän niissä voitaisi alituisesti keskustella «aseellisesta vallankumouksesta» ja sen valmisteluista, eikä sellainen tyhjä suunpieksäminen ajanoloon ketään tyydyttäisikään, kun ei siitäkään kuitenkaan sen valmiimpaa tulisi. Salaiset, provokatsioonille alttiit, yhtymät jäisivät siten työväen ainoaksi toimintakeinoksi. Tällaista typeryyttä ei Suomen työväki tule koskaan hyväksymään, ei se tule luopumaan valtiollisesta toiminnastaan, ei ammattiyhdistyksistään eikä osuustoiminnastaan, vaikkapa sellaista oppia miten tahansa ainoana oikeana Pietarista ja Tukholmasta käsin levitettäisiin, ja vaikka siihen käytettäisiin vielä enemmän vääristelyä, valhetta ja parjausta kuin tähän asti.

Bolshevistikommunistien oppi on epätoivon oppia ja sen tulosta. Se voi syntyä ainoastaan sellaisissa olosuhteissa, missä ei nähdä enää mitään muuta mahdollisuutta työväenluokan nousulle, ei mitään muita keinoja työväen aseman pysyvään ja huomattavaan parantamiseen. Ainoastaan epätoivoiset tai kovin tietämättömät ihmiset saattavat sen hyväksyä. Siinä suhteessa se on sukua anarkisille. Saattaahan kyllä käsittääkin, että Suomen työväen asema elokuun lopulla ja syyskuun alussa näytti toivotomalta, varsinkin Pietarista käsin katsottuna. Silloin ja siellähän tämä ohjelma on laadittu. Mutta sen jälkeen on tapahtunut paljo sellaista, mitä monet eivät silloin olisi

pitäneet mahdollisena, sen jälkeen on osoittautunut todeksi, ettei saksalaisten avulla valtaan päässyt svinhufvudilaismonarkistinen koplakunta kyennytkään tätä kansaa hallitsemaan enää sen jälkeen, kun sen voimanlähde, keisarillisen Saksan aseet, olivat mahtinsa menettäneet, on osoittautunut todeksi se, mitä jokaisen olisi pitänyt ennakoita tietää, ettei Suomen työväenluokkaa voida musertaa minikäänlaisen hirmuvallan kautta, ettei sosialismia vastaan taisteltaessa vankileirien hirmut, joukkomurhat ja teloitukset riitä, vaikkapa niitä olisi vieläkin suuremmassa määrässä käytetty. Meitä on niin kovin paljo, liian paljo teloituksilla tuhottaviksi.

Me nousemme jälleen ja näytämme voimamme tulevissa vaaleissa.

Suurempaa, raskaampaa tai anteeksisaamattomampaa rikosta omaa luokkaansa, omia tovereitaan vastaan ei voi kukaan työläinen tehdä, kuin tekee se, joka tavalla tai toisella vaikeuttaa tätä nousua. Paras ja tehokkain aseemme sittenkin on vaalilippumme, jonka puolesta niin kauan ja katkerasti olemme saaneet taistella. Nytkö, sen valloitettuamme, siitä luopuisimme, sen hylkäisimme? Työväenluokan suuren suuren enemmistön vastaus on kyllä selvä. Mutta tietäköön samalla jokainen, että petturi on, porvariluokan eduksi toimii jokainen, olkoon ken tahansa, joka kehoittaa toisia jäämään vaaleista pois tai itse sen tarkoituksellisesti tekee.

On sanottu ettei tätä asiaa olisi nyt ratkaistava. Se on kuitenkin nyt tehtävä. Meidän on kerta kaikkiaan tehtävä selväksi, että meidän on ennemmin turvaututtava pieneen, mutta varmaan joukkoon kuin suureen ja epävarmaan. — Lopuksi ehdotti puhuja hyväksyttäväksi seuraavat ponnet:

1) Hyläten haaveellisina semmoiset käsitykset, joiden mukaan sosialidemokratian pitäisi jo taloudellisesti kehittymättömissä oloissa pyrkiä vaikkapa vähemmistönä ollen väkivalloin ottamaan käsiinsä valtiovallan, kehoittaa Suomen Sosialidemokraattisen puolueen ylimääräinen puoluekokous Suomen työväkeä järjestäytymään kaikilla yhteiskunnan elämän aloilla, voidakseen menestyksellä käydä sosialidemokraattisessa hengessä luokkataistelua, jonka tarkoituksena on nyt jo porvarillisen yhteiskunnan keskeisessä mahdollisimman pontevasti valvoa ja laajentaa työ-

väenluokan oikeuksia sekä jouduttaa kehitystä, joka on vievä sosialidemokratian päämäärän saavuttamiseen, nykyisen luokkavaltaan perustuvan yhteiskuntajärjestelmän vaihtamiseen sosialistiseen yhteiskuntajärjestelmään.

2) Katsoen työväelle erittäin tärkeäksi, että se ottamalla osaa valtiollisiin ja kunnallisiin vaaleihin sekä eduskuntatyöhön koettaa julkisessa elämässä valvoa etujaan sekä valloittaa uusia, leimaa kokous työväelle turmiollisiksi semmoiset pyrkimykset, joiden tarkoitus on vieroittaa työväkeä tämmöisestä julkisesta toiminnasta. Erityisesti eduskunnalliseen toimintaan nähden teroittaa puoluekokous, että sosialidemokraattisten edustajain tulee harjoittaa itsenäistä proletaarista luokkataistelupolitiikkaa, joten eduskuntaryhmä ainoastaan tilapäisesti, silloin kun se katsoo työväen edun sitä vaativan, voi sosialidemokratian itsenäisyydestä luopumatta ja luokkavastakohtia himmentämättä ryhtyä yhteistoimintaan porvarillisten ryhmän kanssa.

3) Tietäen, että nykyään ulkomailta käsin koetetaan houkuttella Suomen työväkeä semmoiseen sosialidemokratian vastaiseen esiintymiseen, josta ei työväelle voisi koitua muuta kuin lisättyjä kärsimyksiä ja turmiota sekä tehdä työväenliikkeen elpymisen mahdottomaksi, varoittaa puoluekokous vakavasti puolueen jäseniä kuuntelemasta tämmöisiä houkutteluja sekä selittää puoluetta vahingoittaviksi ja siis puolueesta erotettaviksi ne puolueen jäsenet, jotka toiminnallaan edistävät tämmöisten harhaluulojen leviämistä työväen keskuuteen.

4) Puoluekokous velvoittaa kaikki järjestöt ja puolueen äänenkannattajat sekä puoluetoimikunnan harjoittamaan työväen keskuudessa valpasta valistustyötä tehdäkseen kaikille työväenluokan jäsenille selväksi sosialidemokratian periaatteet ja menettelytavan, sekä vastustamaan sosialidemokratialle vierasten valevallankumouksellisten harhaluulojen leviämistä.

5) Puoluekokous vakavasti varoittaa porvarillisia luokkia ja vallanpitäjiä noudattamasta työväen luokkaa vastaan semmoista kiristyspolitiikkaa, joka vaikeuttaa sosialidemokraattisen työväenliikkeen tervettä kehitystä ja saattaa työväenluokan valistumattomia aineksia heittäytymään semmoisten pyrkimysten valtaan, jotka eivät säännöllisen yhteiskuntakehityksen kannalta ole toivottavia.

6) Puoluekokous selittää, etteivät mitkään nykyään ulkomailla olevat järjestöt tai henkilöt ole oikeutetut puhumaan Suomen työväen nimessä, koska näillä järjestöillä ja henkilöillä ei siihen ole Suomen työväenluokalta mitään valtuutta ja koska kokemus on osoittanut, että näiltä poikkeuksellisiin, vieraan painostuksen alaisiin oloihin joutuneilta henkilöiltä ja heidän järjestöiltään puuttuu riittävä edesvastuuntunne maamme kärsivää köyhälistöä kohtaan ja kaikki vastuunalaisuus kotimaisille työväenjärjestöille. Samalla puoluekokous kehoittaa puoluetoimikuntaa levittämään ulkomaille oikeita tietoja Suomen sosialidemokraattisesti järjestyneen työväen mielipiteistä ja toiminnasta.

Keskustelu päätettiin lykätä seuraavaan aamuun, kun kello jo oli 6, jolloin oli päätetty kokous tältä päivältä lopetettavaksi.